

- 5) czy budynki, którymi gmina rozporządza, są tak wyzyskane, że użycie ich w całości lub części na potrzeby szkoły powszechnej jest niemożliwe bez szkody dla innych obowiązków gminy,
- 6) starania poczynione przez zarząd gminy lub organy samorządu szkolnego w gminie celem uzyskania pomieszczenia drogą najmu i powody ich ujemnego wyniku,
- 7) nazwę i rodzaj szkoły, której zajęcie jest zamierzone, imię, nazwisko i adres osoby, utrzymującej tę szkołę,
- 8) wymienienie dni w tygodniu i godzin, w których pomieszczenie to jest wolne,
- 9) czy zarząd gminy porozumiewał się już z utrzymującym odnośną szkołę prywatną co do użytkowania jej pomieszczenia w godzinach wolnych od nauki i z jakim skutkiem (ewentualną korespondencję należy dołączyć do podania).

W podaniu może być wymienionych kilka szkół do wyboru Kuratora.

§ 3. Inspektor szkolny udzieli odpis wniosku, utrzymującemu szkołę, której zajęcie jest zamierzone, zaznaczając, iż w ciągu dni 7 od dnia otrzymania zawiadomienia przysługuje jej prawo wniesienia do Kuratorjum na ręce inspektora szkolnego zażądać przeciwko zajęciu szkoły.

§ 4. Po przeprowadzeniu przez inspektora szkolnego potrzebnych dochodzeń kurator okręgu szkolnego wydaje na piśmie orzeczenie w przedmiocie zajęcia o ile nie jest odmownem. W razie zezwolenia na zajęcie orzeczenie winno oznaczyć ilość pomieszczeń dozwolonych do zajęcia, w razie potrzeby z opisem położenia tych pomieszczeń w stosunku do pomieszczeń nie podlegających zajęciu, termin kalendarzowy, od którego, okres czasu, na który i godziny, ewentualnie dni i tygodnie, przez które pomieszczenia te mają być zajęte, wreszcie warunki, jakie mają być zachowane ze względów zdrowotnych i pedagogicznych. Orzeczenie to przesyła Kurator Inspektorowi szkolnemu w trzech egzemplarzach celem doręczenia Zarządowi gminy i osobie utrzymującej szkołę, której zajęcie zostało zdecydowanem.

Przeciwko orzeczeniu Kuratora niema odwołania w normalnym toku instancji administracyjnych.

§ 5. W zezwoleniu na zajęcie lokalu szkoły prywatnej mieści się także zezwolenie na używanie sprzętów w danych pomieszczeniach się znajdujących, natomiast używanie pomocy naukowych i biblioteki pozostawione jest osobnej umowie gminy z osobą utrzymującą szkołę prywatną.

§ 6. Po uzyskaniu zezwolenia zarząd gminy zawiera z utrzymującym szkołę umowę o wysokość czynszu za używanie pomieszczeń i sprzętów szkolnych.

W braku porozumienia ma zastosowanie art. 3 ustawy z dn. 8 sierpnia 1923 r. w przedmiocie upoważnienia zarządów gmin do czasowego zajmowania lokali szkolnych w gminie na cele powszechnego nauczania (Dz. U. R. P. № 87, poz. 677).

Zajęcie pomieszczeń następuje jednak bezzwłocznie bez względu na to, czy i w jaki sposób ustalono wysokość czynszu.

§ 7. Gdyby zaszła potrzeba przymusowego wykonania orzeczenia Kuratora okręgu szkolnego dokonywuje tego władza administracyjna I instancji na żądanie władzy szkolnej.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia
Publicznego: *Głębicki*

920.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 30 października 1923 r.

o bezpośredniej komunikacji między stacjami polskiego Śląska Górnego, położonemi na północ i południe od węzła Bytomskiego, stacjami polskiego Śląska Górnego a stacjami polskimi, leżącemi poza Śląskiem Górnym, i wreszcie pomiędzy stacjami polskimi, leżącemi poza Śląskiem Górnym, tranzytem przez Polski Śląsk Górny.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowem przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) oraz art. 438 polsko-niemieckiej Konwencji Górnośląskiej (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 44, poz. 371) zarządza się w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu co następuje:

§ 1. Wobec ogłoszonego w Dz. U. R. P. № 110, poz. 877 rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z 22 października r. b., dotyczącego wprowadzenia z dniem 1 listopada r. b. na polskim Śląsku Górnym przepisów przewozowych i postanowień taryfowych polskiej „Taryfy Ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt Część I — V” oblicza się przewoźne za łączną odległość kilometryczną na zasadzie polskiej Taryfy Ogólnej i Wykazu odległości taryfowych w komunikacji towarowej pomiędzy:

- a) stacjami północnej i południowej części polskiego Śląska Górnego (tranzytem przez węzeł Bytomski);
- b) stacjami polskiego Śląska Górnego a stacjami reszty Polski, o ile odnośne odcinki łączą się ze sobą w dawnych stacjach przejściowych Dziedzice, Oświęcim, Mysłowice, Sosnowiec Warszawski lub Herby Polskie (a więc z wyłączeniem komunikacji przez Kluczbork); w danym wypadku winien nadawca przepisać w liście przewozowym jedną z wymienionych dopiero co dawnych stacji przejściowych;
- c) stacjami polskimi (z wyłączeniem stacji polskiego Śląska Górnego i z wyłączeniem komunikacji przez Kluczbork) tranzytem przez polski Śląsk Górny (np. Bielsko-Częstochowa przez Dziedzice i Herby).

§ 2. W wykazie odległości taryfowych zeszyt J znosi się „Dodatk B do arkusza: Zmiany zasze w czasie druku zeszytu J.”

§ 3. Wobec ogłoszonego w Dz. U. R. P. № 109, poz. 864 z r. 1923 rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z 12 października 1923 r. o wprowadzeniu na polskich kolejach górnośląskich postanowień taryfowych, zawartych w Części II-iej „Taryfy polskich normalnotorowych kolei państwowych na przewóz osób, psów, bagażu i przesyłek nadzwyczajnych” oblicza się opłaty za przewóz za całkowitą odległość według tejez taryfy w komunikacjach:

- a) bezpośrednich między stacjami polskiego Śląska Górnego a stacjami reszty sieci polskich kolei państwowych przez stacje przejściowe: Dziedzice, Oświęcim, Mysłowice, Sosnowiec Warszawski i Herby Polskie bez udziału, względnie z udziałem odcinka niemieckich kolei górnośląskich węzła Bytomskiego;
- b) tranzytowych między Polską, względnie Gdańskiem a Polską przez Bytom-Kluczbork, między Polską, wzgl. Gdańskiem a Śląskiem przez Kluczbork-Bytom, wzgl. tylko przez Kluczbork, oraz między Polską a Polską przez polski Śląsk Górny (Katowice-Dziedzice).

§ 4. Ulgi taryfowe ze względów społecznych i humanitarnych, wyszczególnione w Dziale D rozdziale I-ym, Części II Taryfy, wymienionej wyżej w par. 3, stosuje się wyłącznie w komunikacjach bezpośrednich między stacjami polskiego Śląska Górnego a stacjami reszty sieci polskich kolei państwowych bez udziału odcinka niemieckich kolei górnośląskich węzła Bytomskiego, oraz w komunikacji tranzytowej między Polską a Polską przez polski Śląsk Górny (Dziedzice-Katowice).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1923 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z 22 lutego 1923 r. o tymczasowej bezpośredniej komunikacji osobowo-bagażowej i towarowej między stacjami polskiej części Śląska Górnego a stacjami kolei polskich, leżących poza Śląskiem Górnym (włączając w to stacje należących do Polski, jak również zarządzanych przez Polskę kolei obszaru W. M. Gdańska), ogłoszone w Dz. U. R. P. z 1923 r., № 19, poz. 129.

Minister Kolei Żelaznych: *Nosowicz*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Szydłowski*

921.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 30 października 1923 r.

o zmianach w tymczasowej komunikacji towarowej pomiędzy polskim Śląskiem Górnym z jednej strony a resztą Polski (włączając w to stacje zarządzanych przez Polskę kolei obszaru W. M. Gdańska) z drugiej strony, przez niemiecki Śląsk Górny.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie osób, bagażu i towarów, oraz ustalaniu taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) oraz art. 438 polsko-niemieckiej Konwencji Górnośląskiej (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 44, poz. 371) zarządza się w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Kolei Żelaznych z dnia 23 grudnia 1922 r. o wprowadzeniu powyższej komunikacji tymczasowej (Dz. U. R. P. z r. 1923 № 5, poz. 30) przeprowadza się następujące zmiany:

„1. (Ust. 7) rozdział B otrzymuje następujące brzmienie:

7) do art. 11 Konwencji Międzynarodowej: Obliczanie przewoznego.

Należności przewozowe i inne opłaty oblicza się stosownie do użytej faktycznie drogi przewozu, mianowicie:

- a) pomiędzy stacjami polskiego Śląska Górnego a granicą Państwa pod Kostowem (Costau) za łączną odległość pomiędzy stacjami polskiego Śląska Górnego a Granicą Państwa pod Lublińcem (według zeszytu J polskiego Wykazu odległości taryfowych) z dołączeniem do niej odległości 70 km. za odcinek od granicy Państwa pod Lublińcem do granicy Państwa pod Costau, — na zasadach górnośląskiej taryfy sąsiedzkiej.
- b) pomiędzy Granicą Państwa pod Łęką a stacjami polskimi (z wyjątkiem polsko-górnośląskich), jak również w komunikacji ze stacjami zarządzanych przez Polskę kolei obszaru W. M. Gdańska — pomiędzy Granicą Państwa pod Łęką a Tczewem — na zasadzie wewnętrznej taryfy polskiej, pomiędzy Tczewem a stacjami zarządzanych przez Polskę kolei obszaru W. M. Gdańska na zasadzie taryf wewnętrznych, obowiązujących na tym obszarze”.

2. W ust. 8) b) rozdz. B. w zdaniu drugim skreśla się słowa: „Polskiego Śląska Górnego i na stacjach”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1923 r.

Minister Kolei Żelaznych: *Nosowicz*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Szydłowski*